

както и валсоветъ, могат да превъплътяват само избрани майстори на танцовото изкуство. Чрез новитъ елементи, които внася въ техниката, Ш. се смѣта за създател на новия клавиренъ стилъ, който послужи за образец на Листа. Красотата на Ш.-вигъ творби се слава въ най-чести случаи, и върху необикновеното външно вълшебство на тона. Поради извънмѣрно горещата си фантазия, той не рѣдко изпада въ маниерност на стила, и прескача отвъдъ границата на здравото и естественото. Броятъ на Ш. творби достига числото 75, което — за краткия му 38 годишенъ животъ, е твърде голѣмо, и се състои отъ: 2 концерта, фантазия „Донъ Жуанъ“, Полонеза Es-dur, Фантазия върху полски пѣсни оп. 13, и „Краковиякъ“ съ оркестъръ, 3 сонати, 4 балади, 12 полонези, 1 „Полонеза-фантазия“, 19 ноктюрни, 25 прелюдии, 56 мазурки, 15 валса, 4 скерца, 4 импромптюта, 27 концертни етюда, 3 екози, 3 ронда, по една баркарола, болеро, тарантела, концертно алегро и погребаленъ маршъ — всичко за пиано на две ръце, едно рондо за 2 пиана; Дуо концертанте — Интродукция и полонеза, Грандъ дуо и една соната — за виолончелъ и пиано, едно трио за пиано, цигулка и виолончелъ и 17 пѣсни. Върху Ш. сж писани много монографии и изследвания, но най-проникувена и вдъхновена е тази на Листъ. На български, оригиналенъ трудъ за Ш. написа Венелинъ Ганевъ.

Шопски, Фелицианъ — Szopski, Felician — полски композиторъ, род. 5 юний 1865 въ Крешовице при Краковъ, ученикъ на Желенски въ Краковъ, и на Урбанъ въ Берлинъ, преподавателъ въ Краковската, после въ Варшавската консерватории, и въ Музикалното училище на Варшавското музикално дружество. 1919 полското правителство го назначава докладчикъ по музикалнитъ и театрални въпроси въ дирекцията за изящнитъ изкуства при Министерството на народното просвѣщение. Компониралъ: опера „Лилии“ (1916), клавирни пиеси и пѣсни. Превъзходно хармонизиралъ и единъ голѣмъ брой народни пѣсни, които сж имали голѣмъ успѣхъ, и писалъ монография на Владиславъ Желенски (номеръ въ „Библиотека музична“ — 1928).

Шоронъ, Александръ Етиенъ — Choron, Alexandre Etienne — французски музикаленъ теоретикъ и писателъ, род. 21 окт. 1772 въ Каенъ, умр. 29 юний 1843 въ Парижъ, директоръ на „Голѣмата опера“, съдействувалъ за отваряне на консерваторията презъ 1817 (затворена 1815). Писалъ: „Исторически речникъ на музикантитъ“ (1810—11, — 2 тома), „Принципи на акомпанирането на италианскитъ школи“ (1804), „Принципи на композицията на италианскитъ школи“ (1808), „Елементарна метода по музика и хорала“ (1811) и др.

Шосонъ, Ернстъ — Chausson, Ernst — французска композиторъ, род. 21 ян. 1855 въ Парижъ, умр. 10 юни 1899 въ Лимей при Мантъ, възпитаникъ на Парижката консерватория (Масне), училъ, сжщо, и при Цезаръ Франкъ. Творбитъ на Ш. — въ импресионистично направление — издаватъ една рѣдка самобитност на неговото голѣмо дарование, на което ранната смъртъ попрѣчва да се разцвѣти, — се състоятъ отъ: една симфония, симфонична поема „Вирианъ“, „Поема“ за цигулка (твърде популярна), концертъ за пиано съ струненъ оркестъръ, клавириквартетъ, струненъ квартетъ (недовършенъ), „Поема на любовта и на морето“ за пѣние и оркестъръ, „Веда-химнъ“ за хоръ и оркестъръ, опери: „Царъ Артюръ“ и „Елена“, лирическата сцена „Жана д'Аркъ“, мотети, клавирни нѣща и пѣсни, както и музика къмъ „Буря“ (Шекспиръ) и „Легенда за св. Цецилия“.

Шостаковичъ, Димитрий Димитриевичъ — единъ отъ най-даровититъ, най-млади руски композитори, род. 25 септ. 1906 въ Петроградъ, възпитаникъ на тамошната консерватория. Ш. принадлежи къмъ най-лѣвия фронтъ на съвременното руско музикално творчество, отразяваще съветската революционност и идеология. Творбитъ му сж едно смѣло търсене, и сж наситени съ напръжение, вътрешна динамика и свежестъ, и сж своята голѣма изразителностъ, действуващъ съ непосредствена сила на слушателя. Той е най-яркия представителъ на съветския симфонизъмъ, и най-голѣмата надежда на съветското музикално творчество. Писалъ: 3 сим-